

ת"פ 25437/10/22 - מדינת ישראל נגד תמיר סועאד

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 25437-10-22 מדינת ישראל נ' סועאד(עציר)

כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב	בפני
מדינת ישראל	בעניין:
	המאשימה
	נגד
תמיר סועאד (עציר)	הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע העבירות הבאות: גניבת רכב בניגוד לסעיף 413ב לחוק העונשין, תשל"ז 1977- (להלן: "חוק העונשין"); נהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2א לפקודת בטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תשל"ל - 1970; היזק לרכוש במזיד בניגוד לסעיף 452 לחוק העונשין; פריצה לרכב בניגוד לסעיף 413א רישא לחוק העונשין; החזקת כלי פריצה לרכב בניגוד לסעיף 413ז לחוק העונשין; הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו בניגוד לסעיף 275 לחוק העונשין; נהיגה פוחזת ברכב בניגוד לסעיף 338 (א)(1) לחוק העונשין.

עובדות בהן הורשע הנאשם:

בתאריך 12.10.22 סמוך לשעה 03:30, ברח' חלמיש 8 בחיפה, התפרץ הנאשם אל רכב השייך ל ג.ד. (להלן: "המתלוננת"), באופן שהחדיר כלי בין שמשות חלון הדלת הקדמית ימנית לדלת הרכב והתניע את הרכב באמצעות קופסת מתכת בעלת שקעי מגעים והחל נוסע ברכב.

ברח' אינטרנציונל בחיפה זוהה הרכב על ידי שוטרים, וכשהשוטר הורה לנאשם לעצור, החל הנאשם בנסיעה מהירה כאשר הוא חוצה רמזור באור אדום בצומת חנקין וממשיך בנסיעה ברח' צופית ופגע ברכב חונה מסוג "קיה" השייך ל ש.א.

בהמשך נעצר הרכב הגנוב, הנאשם יצא מהרחב ורץ לכיוון בניין מגורים, קפץ מעל חומת הבניין אל עבר חצר דירה בבניין שם נתפס ונעצר על ידי השוטרים.

ראיות לעונש:

המאשימה הגישה גיליון הרשעות פליליות קודמות של הנאשם (טע/2) וגיליון הרשעות תעבורה קודמות של הנאשם (טע/3).

טיעוני הצדדים לעונש:

עמוד 1

ב"כ המאשימה טענה בטיעוניה בכתב (טע/1) ובעל פה, כי הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם הינם הגנה על קניינו של הפרט, על תחושת הביטחון ועל פרטיותו, וכן הגנה על שלום הציבור ורכושו. עוד נטען כי הנאשם פגע בערכים המוגנים שעניינם חייהם ושלמות גופם של משתמשי הדרך, הגנה על מוסדות אכיפת החוק ותפקודן של רשויות אכיפת החוק.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נטען, כי הנאשם הינו המבצע היחיד של העבירות אשר ביצע אותן כשהוא לא ירא מן הדין ואוכפיו.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה ממנה ביקשה ללמוד כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, אם כי מרבית הפסיקה אליה הפנתה נדונו מתחמים נמוכים מזה שלו עתרה המאשימה.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, טענה ב"כ המאשימה, כי לחובת הנאשם 2 הרשעות בתחום הפלילי (טע/2) ו-29 הרשעות קודמות בתחום התעבורה (טע/3), כאשר הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו וניהל את ההליך עד תום.

ב"כ המאשימה ביקשה להשית על הנאשם עונש שלא יפחת מ-30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס, פיצוי למתלוננים ופסילת רישיון נהיגה.

ב"כ הנאשם טען כי נסיבות ביצוע העבירות אינן חמורות, הנהיגה הפוחזת לא הייתה ברמת סיכון גבוהה, כאשר גם נסיבות גניבת הרכב לא היו חמורות מאחר ולא בוצעו ע"י חבורה עבריינית ולא נלווה לה תחכום או מקצועיות.

ב"כ הנאשם טען כי יש להבחין בין מתחם של גניבות רכב המבוצע על ידי שוהים בלתי חוקיים למתחם הנקבע בגין גניבת רכב על ידי תושבי המדינה והפנה לפסקי דין בהם הוטלו על גנבי רכב עונשים של 10 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 ל-10 חודשי מאסר בפועל.

באשר לעונש בתוך המתחם, טען ב"כ הנאשם כי אמנם הנאשם ניהל את התיק, אך הגנתו הייתה עניינית, ועל אף שהוא לא זכאי להקלה, אין להחמיר עמו רק בשל ניהול התיק, מה גם שזוכה מעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

עוד נטען, כי עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד, והרשעתו האחרונה ישנה מאוד, כך שיש לתת את הדעת לכך שחלפו מספר שנים בהם הנאשם לא חטא בפלילים.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען, כי הוא גרוש, אב לילדים, אשר שירת שירות צבאי מלא, כאשר נסיבה זו צריכה להיזקף לזכותו.

כן נטען כי הנאשם עצור מזה 8 חודשים כאשר ידוע כי תנאי המעצר קשים מתנאי המאסר.

ב"כ הנאשם ביקש בעת גזירת העונש להסתפק בתקופה בה הנאשם עצור ולהטיל עליו מאסר מותנה מתון.

עוד נטען, כי לא נהוג להטיל קנס על מי שמוטל עליו מאסר ומאחר והנאשם זוכה מעבירה של נהיגה בפסילה, ביקש ב"כ הנאשם להסתפק בפסילה על תנאי.

דברי הנאשם:

הנאשם סיפר כי שירת שנים רבות בצבא וביקש לזקוף זאת לזכותו. עוד ביטא הנאשם את רצונו לשוב למשפחתו וילדיו.

דין והכרעה:

הנאשם הורשע בביצוע מספר עבירות. יחד עם זאת, מדובר במסכת עובדתית אחת ועל כן בהתאם למבחן "הקשר הדוק" שנקבע בהלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)) אקבע מתחם עונש הולם אחד לכלל העבירות שבוצעו על ידי הנאשם.

תיקון 113 לחוק העונשין קובע כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40 לחוק העונשין), על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה, שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כשבתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם (סעיף 40 לחוק העונשין).

הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות:

הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם הם רבים ומגוונים.

מביצוע עבירה של גניבת רכב, התפרצות לרכב והיזק בזדון לרכב נפגעת זכותו של הפרט לקניינו ובראיה יותר מרחבית נגרם גם נזק כלכלי כללי, אשר מייקר את ביטוחי הרכב והצורך לנקוט בפעולות על מנת להגן על הרכבים בפני הגניבה.

פעמים רבות עמד בית המשפט העליון על חומרתה של עבירת גניבת הרכב, בה הורשע המבקש, הגורמת נזק מידי לבעל הרכב וכן נזק כלכלי רחב לציבור, וכי למעשה מדובר בתופעה שהפכה ל-"מכת מדינה" המצריכה לנקוט בענישה מחמירה (ע"פ 7163/13 כסוואני נ' מדינת ישראל (03.08.2014)); רע"פ 7890/10 מליטאת נ' מדינת ישראל (01.11.2010)).

ביצוע עבירות תעבורה, בדגש על נהיגה פוחזת ברכב, פוגעות בשלום וביטחונם של משתמשי הדרך.

בנוסף מביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו נפגעו ערכים נוספים, והם שלטון החוק והאפשרות של השוטרים לבצע את עבודתם ללא הפרעה.

נסיבות ביצוע העבירות:

מעובדות בהן הורשע הנאשם ניתן ללמוד כי גניבת הרכב הייתה מתוכננת היטב, הנאשם שאינו תושב העיר חיפה הגיע למקום כשהוא מצויד בכלי פריצה, שנועדו להתניע רכב ללא מפתח, ומכאן שמדובר בגניבת רכב מתוככמת.

כתוצאה מנהיגתו הפוחזת של הנאשם ברכב הגנוב, הנאשם גרם ל"תאונת דרכים" ושני כלי הרכב ניזוקו כתוצאה מכך. את חומרת הנזקים שנגרמו לרכבים ניתן לראות בתמונות מז"פ שתיעדו את הנזקים (ת/30 ו- ת/25).

כך גם לא ניתן להתעלם מהנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם כתוצאה מהנהיגה ברכב המסכנת את משתמשי הדרך, כאשר הנאשם תוך כדי ניסיון הימלטות מהשוטרים נהג במהירות לא מותאמת וחצה רמזור אדום.

בנוסף, הנאשם תוך ניסיון הימלטות רגלית מהשוטרים קפץ מגובה של כמה מטרים ונפגע בגופו כתוצאה מכך.

משכך, אני קובעת כי **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם היא ממשית.

הענישה הנוהגת:

עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים, כאשר כל אחד מהצדדים ביקש לתמוך בה את קביעת המתחם שהוצע על ידו. יצוין, כי לא מצאתי שוני מהותי במתחמים שנקבעו לגונבי רכב תושבי השטחים לאלה שהם אזרחי ישראל, והשוני, אם קיים, הוא מינורי וכפועל יוצא לעובדה שתושבי האזור עברו עבירה נוספת של שהייה בלתי חוקית בישראל. לעומת זאת, ישנו הבדל במתחמים כאשר האירוע העבריני כולל בתוכו נהיגה פוחזת ברכב, תוך ניסיון הימלטות מהשוטרים לעומת מקרים בהם עם גילוי הרכב הגנוב הנאשם נעצר ללא ניסיון הימלטות המסכנת עוברי דרך.

מצאתי להפנות למספר פסקי דין נוספים, מהם ניתן לטעמי ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת:

ברע"פ 1052/17 **ג'בארין נ' מדינת ישראל** (12.03.17) הורשע המבקש, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ברכב ללא ביטוח. המבקש הגיע לאולם אירועים, נטל מפתחות של רכב מתיקו של המתלונן, ויצא מהאולם. לאחר מכן, נכנס המבקש לרכב, אסף ממקום סמוך אדם נוסף ונסע לכיוון דהריה. כאשר הגיע המבקש עם הרכב למחסום מיתר, נעצר המבקש על ידי שוטר. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר בפועל עד שנה והשית על המבקש, נעדר עבר פלילי עונש של 4 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית. המשיבה הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי על קולת העונש, ובמסגרתו נטען, כי בית משפט השלום טעה בקביעת מתחם הענישה. בית המשפט המחוזי קבע כי **הרף התחתון של המתחם הוא אמנם מאסר לתקופה שניתן לרצותה בעבודות שירות, אך הרף העליון יכול לעלות על שנת מאסר בפועל**. בית המשפט המחוזי החמיר את עונש המאסר אשר הושת על המבקש, ל-8 חודשי מאסר, לריצוי בפועל. יתר חלקי גזר הדין של בית משפט השלום, נותרו על כנם. בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט העליון נדחתה.

ברע"פ 1123/18 **דבארי נ' מדינת ישראל** (14.03.18) הורשע המבקש, לאחר הודאתו, בעבירות של גניבה, ניסיון לגניבת רכב, איומים, ונהיגה ללא רישיון נהיגה. המבקש נטל את מפתחות רכבו של המתלונן, הניע את הרכב והחל לנסוע בו, בעוד המבקש אינו מחזיק בידיו רישיון נהיגה כדיון. המתלונן דלק אחרי המבקש ברכב אחר והשיגו, ובכך מנע את גניבת רכבו. בשלב זה, נטש המבקש את הרכב וברח מהמקום רגלית, המתלונן רדף אחריו, השיג אותו ואחז בגופו, ובתגובה איים המבקש על המתלונן כי יפגע בו באמצעות סכין שהייתה ברשותו, לדבריו. בשלב זה, הגיע למקום רכב אחר בו נהג חברו של המבקש, אשר ליווה אותו במעשה הגניבה והשניים נמלטו מהמקום בנסיעה. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 12 ובין 24 חודשי מאסר בפועל**. על המבקש הושת עונש של 13 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הפעלת עונש מאסר מותנה בן שלושה חודשים, תוך צבירת חודש אחד לעונש שהוטל, כך שהמבקש ירצה 14 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי אשר נדחה, כאשר בית המשפט קבע כי צדק בית משפט השלום בקובעו, כי בתחתית מתחם העונש ההולם יש להציב עונש של מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט העליון נדחתה אף היא.

ברע"פ 2054/18 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** (12.03.18) המבקש הורשע, על פי הודאתו, בביצוע עבירות של גניבת רכב, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, נהיגה פוחזת ברכב, ונהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 לבין 25 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים**

נלווים. על המבקש הושתו 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו בצירוף ענישה נלווית. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

ברע"פ 1108/15 **שעאבנה נ' מדינת ישראל** (24.2.15) המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של גניבת רכב, והחזקת כלי פריצה בשני אישומים. על פי האישום הראשון, הגיע המבקש בשעת לילה יחד עם אדם נוסף, לחניון של סופר כאשר האחר נכנס לרכב ונסע אל מחוץ לחניון, כשהמבקש מתצפת ומכוון אותו לעבר היציאה. באישום השני החזיק המבקש ברכבו מפתח גלגלים, מספריים מאולתרות, מספריים, וכפפות, ללא הסבר סביר לכך. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל- 24 חודשי מאסר בפועל** באישום הראשון והשית על המבקש עונש כולל עבור שני האישומים של 14 חודשי מאסר, לריצוי בפועל, בצירוף ענישה נלווית. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחו.

ברע"פ 9963/16 **ליברטי נ' מדינת ישראל** (22.12.16) המבקש הורשע, לאחר הודאתו, בביצוע עבירה של גניבת רכב. המבקש עבד בחברה בה שימש המתלונן כמנהל עבודה. המתלונן העביר למבקש רכב בשווי 107,000 ש"ח שהושכר מטעם החברה, והמבקש שכפל את המפתח לרכב. מספר ימים לאחר מכן נכנס המבקש לרכב בעת שחנה ליד ביתו של המתלונן ונסע מהמקום, ובהמשך מכר אותו לאחר בתמורה ל-8,500 ש"ח. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ובין 18 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על המבקש עונש של 8 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה.

ברע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14) הורשע המערער, על פי הודאתו, בעבירות של נהיגה פזיזה ורשלנית, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו וגניבת רכב. המערער פרץ לרכב חונה והחל בנסיעה לכיוון ירושלים. שוטרים שהבחינו ברכב הגנוב הפעילו סירנות וקראו למערער לעצור. המערער לא עצר והחל מרדף במהלכו גרם לניידת להתנגש במכוניות שחנו בצד הדרך. משהמשיך המרדף התנגש המערער בניידת נוספת וגרם לה נזק. לבסוף החל המערער להימלט ברגל עד שנתפס בידי אחד השוטרים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם **לאירוע גניבת הרכב (האירוע הראשון) נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט גזר על המערער, לנשיאה במצטבר, 20 חודשי מאסר בפועל בגין גניבת הרכב; ו-10 חודשי מאסר בפועל בגין יתר העבירות, דהיינו 30 חודשי מאסר בפועל בסך הכל. עוד נגזרו על המערער מאסרים מותנים. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה.

ברע"פ (חיפה) 36024-05-20 **עומר דקה נ' מדינת ישראל** (18.6.20) המערער הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ועבירות תעבורה נוספות וכן זוכה בחלק מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל-25 חודשי מאסר** והשית על המערער עונש של 14 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. ערעור שהגיש המערער על הכרעת הדין וגזר הדין נדחו.

ברע"פ 57089-03-14 **מחפוז נ' מדינת ישראל** (02.07.14) הורשע המערער לאחר הודאתו בעבירת גניבת רכב. המערער גנב רכב בירושלים והחל בנסיעה לכיוון מחסום קלנדייה. בהגיעו למחסום זוהה המערער ע"י מאבטחים, יצא מהרכב והחל להימלט בריצה מהמקום ולאחר מרדף קצר, נתפס ונעצר. **בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר בפועל לתקופה שבין תשעה חודשים לשנתיים**. לאור

הודאתו של המערער, גילו הצעיר, נסיבותיו האישיות והעובדה שהיה נתון בתנאים מגבילים במשך מספר חודשים החליט בית משפט קמא להטיל על המערער עונש מאסר בפועל ברף התחתון של מתחם הענישה ההולם, והעמידו על 9 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. ערעור שהגיש המערער לבית המשפט המחוזי נדחה.

בת.פ. 4705-11-22 **מדינת ישראל נ' אסעד** (3.5.22) הנאשם הורשע, לאחר הודאתו, בביצוע עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב בצוותא, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוציא), נהיגה ברכב ללא ביטוח, ונהיגה פוחזת של רכב. הנאשם יחד עם שניים אחרים, נטל הרכב של מתלונן, הניע אותו ונסע מהמקום כשהוא הנוהג ברכב. כשהבחינו בו שוטרים הם ביקשו ממנו לעצור, אך הנאשם לא שעה לדרישתם ניסה לנגח את ניידת המשטרה עד שהניידת נאלצה לסטות לכיוון השני של התיב, סטה לכיוון השוליים של הכביש ורק לאחר מכן נעצר. במהלך גניבת הרכב נגרם נזק למחסום החניון. בית משפט השלום קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ל- 36 חודשי מאסר בפועל** והשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. יצוין כי במקרה זה בית המשפט נתן משקל רב לעובדה כי הנאשם ניסה לנגח ניידת משטרתית במהלך הימלטות וסיכן את השוטרים שנאלצו לסטות מתיב נסיעתם.

המאשימה הפנתה אותי לת.פ. 34908-03-19, שם נקבע על ידי בית המשפט השלום מתחם עונש הולם בגין עבירות דומות כנע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל. על גזר הדין הוגש ערעור עפ"ג (מחוזי מרכז) 30981-02-20, ובית המשפט המחוזי קיבל באופן חלקי את ערעור הנאשם ושינה את המתחם באופן שהוא נע בין 15 ל- 30 חודשי מאסר בפועל והפחית את עונשו של הנאשם בגין תיק זה מ- 36 חודשי מאסר ל- 28 חודשי מאסר.

יש להעיר, כי במהלך החודש האחרון, זוהי הפעם השנייה שהמאשימה מפנה לפסק דין של בית משפט שלום, עליו הוגש ערעור והמתחם שונה, אך היא לא מציינת עובדה זו בטיעוניה. הדבר מהווה הטיית בית המשפט, גם אם היא אינה מכוונת. אבקש להביא עניין זה לעיונה של ראש השלוחה.

לאחר ששקלתי את השיקולים המפורטים לעיל, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם בנסיבות תיק זה נע בין 12 ל- 30 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית.**

בעניינו של הנאשם לא מצאתי כי קיימות נסיבות המצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם שקבעתי לעיל, לחומרא או לקולא.

קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

הנאשם, בן 47, לחובתו 29 הרשעות קודמות בגין עבירות תעבורה, ושתי הרשעות פליליות קודמות בגין ביצוע עבירות סחיטה, איומים, הפרת הוראה חוקית, גניבה וקבלת נכסים שהושגו בפשע.

הנאשם ניהל את ההליך עד תום, והגם שזו זכותו, הוא אינו נהנה מהנחה הניתנת למי שמודה בהזדמנות הראשונה, נוטל אחריות על מעשיו ומביע חרטה.

נתתי דעתי לדברי הנאשם כי הוא מעוניין לשקם את היחסים עם אשתו ולגדל יחד עמה את הילדים. כך גם נתתי דעתי לכך שבעבר הנאשם שירת בצה"ל ותרם למדינה, הגם שראיות בהקשר זה לא הוצגו בפניי.

עוד נתתי דעתי לכך שהנאשם היה עצור עד תום ההליכים, וברור כי תנאי המעצר קשים מאלו של מאסר.

בשים לב לעברו הפלילי והתעבורתי של הנאשם, ונוכח העובדה כי עד היום הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה סבורני כי עונשו של הנאשם הוא ברף הבינוני של המתחם אותו קבעתי לעיל.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל בן 16 חודשים, מיום מעצרו בתאריך 12.10.22.
- ב. מאסר על תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא כי בתקופת התנאי לא יעבור הנאשם על אחת העבירות בהן הורשע בתיק זה, ויורשע בגינה.
- ג. אני פוסלת את הנאשם מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 12 חודשים מיום שחרורו. הפסילה היא במצטבר לכל עונש פסילה אחר שהושת על הנאשם בתיקים אחרים.
- ד. פיצוי לכל אחת מן המתלוננות בסך 3,000 ₪. מובהר כי אין בפיצוי שהוטל כדי למצות את הנזקים שנגרמו למתלוננות. הפיצוי ישולם עד ליום 1.1.24. המאשימה תעביר את פרטי המתלוננות למזכירות בית המשפט.

בשים לב לפיצוי שהושת על הנאשם ותקופת המאסר שהוטלה עליו, לא מצאתי מקום לגזור עונש של קנס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ג, 10 יולי 2023, במעמד הצדדים.